

El pianista que estrenava mons nous

(Lleida, 5 de febrer de 1875 - Barcelona, 29 d'abril de 1943)

Ricard Viñes va encetar els seus estudis musicals als set anys. Amb només dotze anys guanyà el primer premi de piano de l'Escola Municipal de Música de Barcelona, cosa que facilità que fos becat per anar a **París**. Allí obtingué el Primer Premi del Conservatori de París i debutà com a concertista el 1895, a la famosa Sala Pleyel..

París, en aquells moments, va exercir un paper absolutament central en la gestació i projecció internacional de la música modernista i de les avantguardes entre finals del segle XIX i les primeres dècades del XX.

Tot i i viure a París, no va perdre mai el contacte amb **Lleida**, on tornava per Festa Major. S'establí finalment a Catalunya l'any 1940. Morí a Barcelona l'any 1943. Seguint el seu desig, fou enterrat al Cementiri de Lleida, al costat de la seva mare.

Al **Conservatori de París** es va formar com a pianista i ràpidament va destacar per la seva tècnica i sensibilitat. Però allò que va fer-lo realment especial no va ser només com tocava, sinó **què tocava**. Ricard Viñes es va convertir en el **primer intèrpret** de moltes obres noves i arriscades.

Tingué molt d'èxit com a **intèrpret i divulgador de la música contemporània francesa i espanyola**, i va fer centenars de concerts. molts a París, però també a força altres països europeus i sud-americans.

Estrenà peces de Maurice Ravel, Claude Debussy, Erik Satie, Enric Granados, Manuel de Falla, Joaquín Turina, Frederic Mompou i Déodat de Séverac.

Va ajudar a difondre la **música russa i sud-americana** per a piano de començament del segle XX com Nikolai Rimski-Kórsakov o Heitor Villa-Lobos.

També va contribuir a que la música esdevingués una eina de projecció identitària, no només com a vehicle d'expressió artística, sinó també per a la reconstrucció d'una consciència col·lectiva catalana així com a internacionalitzar-la.

Altres compositors li dedicaren obres, com fou el cas de Manuel de Falla, Frederic Mompou, Xavierb Montsalvatge i Joaquín Rodrigo.

Més enllà de la seva faceta com a **intèrpret**, compongué obres per a piano i per a cant. Exercí la **docència**, i alguns dels seus deixebles esdevingueren músics reconeguts com Francis Poulenc. Es dedicà a la **crítica musical**, amb col·laboracions a les revistes *Música*, *Revista Musical de Madrid* i *Revista Musical Catalana*. I **escrivia poesia** en català, castellà i francès.

En morir, la seva família va heretar el seu arxiu personal. La part més important, 836 peces, va ser adquirida per la **Universitat de Colorado**, i es conserva a la *Ricardo Viñes Piano Music Collection*.

En homenatge al músic, la Paeria de Lleida convoca anualment el **Concurs Internacional de Piano Ricard Viñes**. Diverses tesis doctorals han estudiat la seva obra (Esperanza Berrocal, Manon Bouchard, Nina Gubisch-Viñes). També té una **plaça** amb el seu nom, segurament la més popular de la ciutat.